

Có một em bé nhỏ, tên là Mai, mới ba tuổi nhưng em khá nhút nhát là chỗ trong gia đình. Cha mẹ em lúc nào cũng tất bật lăng xăng đi chi tiêu theo nhu cầu đòi hỏi của em. Mẹ bận đi làm, mẹ em đến cơm ra bàn và bỏ các con vào ăn, hai đứa con lớn vàng vọt nhưng Mai không chịu vào, bỏ là muốn xem tivi. Mẹ em chỉ mãi không thấy con vào, sợ con bỏ ăn sợ gây ốm, không ăn, nên bà đem cơm ra phòng khách dứt cho con. Bé Mai nuốt mất cách ngao ngán, mất thì còn dán vào tivi dù chẳng hiểu gì. Ăn được vài miếng Mai xua tay, che miệng, bỏ là no rồi, không muốn ăn nữa. Khi mẹ ép ăn thêm một miếng cuối cùng, Mai gào lên khóc, khi đó mẹ em vội vàng xin lỗi rồi đi ngủ lên đem chén cơm vào bếp. Bà trải lên bàn, ngồi ăn với hai đứa anh của Mai. Sau đó bà rửa chén, dọn dẹp và chuẩn bị thức ăn cho ngày hôm sau.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, bé Mai vào bếp nói: "Mẹ ơi con muốn ăn cơm." Bà mẹ nghe con đòi ăn mừng quá, liền ngừng công việc lấy cơm cho con. Khi bà đem chén cơm lên bàn, đứa bé nhìn và hỏi: "Cái này là cơm của con hay này phải không?" Bà mẹ nói: "Không, cơm này mẹ mới lấy trong nồi cho nóng." Thế là đứa bé ngồi gào lên: "Con muốn cơm của con, con không muốn cơm khác!" Bà mẹ sợng sợ, không biết phải làm sao, nhưng bà cố kiên nhẫn, vừa dỗ vừa giải thích là cơm này ngon hơn, nhưng bé Mai khóc to lên, nhất là đòi chén cơm lúc này. Bà mẹ đã đem chén cơm đó nên không lấy ở đâu được nữa, bà đành xin lỗi con và chỉ cho con hát giỡn. Bé Mai tiếp tục gào khóc, khoảng 15 phút sau thì thôi vì không còn sức để khóc nữa. Rồi bé ngủ ra ngay, bà mẹ thấy vậy bèn con vào giường. Đợi đến nửa khuya vì đói, bé Mai thức dậy đòi ăn. Mẹ em phải dậy vào bếp lấy cơm cho con!

Thưa quý vị, trẻ em học cha mẹ sợ con không chịu xảy ra trong một vài gia đình nhưng rất nhiều gia đình, thậm chí những hình thức khác nhau. Vì sợ con, cha mẹ sẵn sàng chi tiêu cho con, làm khi chi tiêu những chuyện rất là vô lý. Kết quả là cha mẹ mệt mỏi; người chung quanh ngao ngán, và những đứa con đó lớn lên không biết tôn trọng một thẩm quyền nào cả. Câu mà các bậc cha mẹ ngày nay thường than là: Sao bây giờ nuôi con khó quá, không như bên Việt Nam ngày trước. Thật vậy, ngày nay mới gia đình chỉ có hai, ba đứa con mà sao vất vả quá; không như các ngày trước, 9,10 đứa con mà nuôi một cách dễ dàng; không phải như trước, lo lắng như chúng ta bây giờ. Chúng ta còn thấy rằng, ngày trước con sợ cha mẹ, bây giờ thì hầu như cha mẹ sợ con! Ngày nay có nhiều cha mẹ rất sợ con: sợ con buồn, con giận, sợ con không thoải mái, không muốn gì nữa rồi ngày kia cha mẹ sẽ phải sống trong cô đơn. Cha mẹ sợ con là đi ngược chúng ta thấy trong nhiều gia đình, dù con trong tuổi thiếu niên hay mới vài ba tuổi.

Thì sao ngày nay nhiều cha mẹ sợ con còn con cái thì không kính sợ cha mẹ? Có nhiều lý do

đưa đến sự đau lòng cho đó. Trước hết, khi đi sống bình an, vật chất đầy đủ, nhu cầu chính yếu của con người không phải là tranh đua sống còn, để có miếng cơm manh áo mà chúng ta và con em chúng ta có nhu cầu khác, phức tạp hơn. Chúng ta muốn được chấp nhận, yêu thương, chiểu chuông; chúng ta muốn hơn người khác, muốn có nhu cầu để mình mạnh mẽ, muốn có quyền, muốn đi đầu khi người khác, muốn cái tôi của mình được tôn trọng, được chú ý, v.v... Trong xã hội này chúng ta không thi đua ăn áo mặc, không thi đua nhúng tay nhúng chân trong đời sống nhúng vì nhúng đòi hỏi phức tạp đó mà việc nuôi dạy con thật là khó khăn, đến nỗi nhiều gia đình không dám có đứa con thứ hai! Một lý do khác khiến cha mẹ thờ ơ chiểu con, là khi đến nỗi như là sống con là vì cha mẹ quá bận rộn, không có thì giờ cho con. Hầu hết cha mẹ ngày nay đi làm suốt ngày, chiều gọi con vài tiếng để ngủ hay buổi tối, chiều gọi con vài tiếng để ngủ hay vào cuộc vui. Trong những giờ phút quý báu và ngắn ngủi đó, chúng ta không muốn nói hay làm điều gì phải ý con, sống con có thể sống không tốt với cha mẹ. Ngoài ra, nhiều lúc gọi con cha mẹ cũng quá mệt mỏi, cần thời gian nghỉ ngơi tinh thần, không còn sức lực và ý chí để uốn nắn hay sửa dạy con. Con em chúng ta rất khôn ngoan và bướng bỉnh, các em biết cha mẹ áy náy vì không có thì giờ cho các em, thì nghĩ vì biết các em thi đua tình thương của cha mẹ. Biết cha mẹ thờ ơ và muốn chiểu cho mình vui nên các em luôn vòi vĩnh điều này điều kia.

Làm sao để cha mẹ có lại thẩm quyền trên con cái? Chúng tôi xin đề nghị ba điều sau đây:

1. Nhớ rằng là cha mẹ chúng ta có thẩm quyền trên con, để người sống được thẩm quyền đó
2. Để tất cả những gì của cha mẹ và con cái rõ ràng ngay từ khi con còn nhỏ.
3. Sắp xếp lại đời sống, để tất cả thời gian đầu tiên để có thì giờ cho con.

1. Cha mẹ có thẩm quyền trên con cái, để người sống được thẩm quyền đó.

Đến con cái kính sợ và tôn trọng cha mẹ, thay vì cha mẹ phải sợ con, trước hết chúng ta cần nhớ rằng là cha mẹ, chúng ta có quyền trên con cái. Thẩm quyền đó đến từ Đức Chúa Trời là Đấng tạo dựng nên chúng ta. Chúa ban cho chúng ta quyền nuôi dạy và hướng dẫn con cái, vì thế con cái phải vâng lời và tôn kính cha mẹ; cha mẹ cần phải sống được thẩm quyền của mình. Kinh Thánh dạy: "Hỡi kẻ làm con, phải vâng phục cha mẹ mình trong Chúa vì điều đó là phải làm. Hãy tôn kính cha mẹ người, hãy cho người được phục và sống lâu trên đất" (Ê-phê-sô 6:1-3). Con cái nhiều khi không kính sợ cha mẹ vì cha mẹ không sống được thẩm quyền của mình. Các em không biết là các em phải vâng lời cha mẹ.

2. Đốt giấy hèn rõ ràng giữa cha mẹ và con cái ngay từ khi con còn nhỏ

Ngay từ khi con còn nhỏ, cha mẹ cần cho con thấy sự phân biệt giữa cha mẹ và con cái. Chúng ta vẫn trò chuyện, chơi đùa với con; nhưng trong khi vui đùa con cái phải kính trọng cha mẹ. Ví dụ, ông cha có thể bỏ ra sàn nhà làm ngã cho con cái, nhưng nếu con vấp cái gì và đánh lên đầu bố là không được, như thế là vô lý. Con cái có thể nói lên ý kiến của mình nhưng phải nói cách lễ độ. Chúng ta đừng làm ngơ khi con có những hành động, lời nói hay thái độ vô lý. Khi các em biểu lộ thái độ vô lý với cha mẹ lần đầu tiên, chúng ta phải sửa dạy ngay. Chúng ta không nhất thiết phải đánh đòn con nhưng nghiêm nghị nói cho con biết như thế là không được. Có những người rùng rợn của con họ có đốt giấy hèn giữa cha mẹ với con cái, các em sợ cha mẹ nghiêm khắc, sợ không thích và không thoải mái cha mẹ. Có những thì nuôi dạy con theo triết lý mới, chỉ trông ngóng cha mẹ phải làm theo con, họ mình xuýt ngang hàng với con đôi bên không có sự ngăn cách. Thế quý vị, triết lý này mới nghe thấy như đúng mà không đúng. Thế thì ra, cha mẹ và con cái không bao giờ ngang hàng với nhau. Cha mẹ là cha mẹ, con cái là con cái. Cha mẹ cần yêu thương và tôn trọng con, không đánh đập hay la mắng con ngang ngửa, làm tổn thương con; nhưng con phải tôn trọng cha mẹ. Khi con cái bướng bỉnh quá giữa hèn và thách thức thì quyên của cha mẹ, cha mẹ phải ngăn chặn và sửa lỗi ngay. Khi những em còn bé có hành động hay lời nói vô lý với cha mẹ, cha mẹ thoải mái không sửa phạt vì nghĩ rằng các em chỉ là biết gì, và thấy các em làm như thế ngây ngô dễ thương. Đây là điều vô cùng tai hại.

3. Sửa đổi lỗi sai, đốt lại tờ giấy ưu tiên để có thì giờ cho con

Nhiều bậc cha mẹ huynh biết rằng mình có quyên trên con cái, và cần phải sửa đổi quyên đó để dạy con, cũng biết rằng mình phải đốt giấy hèn rõ ràng từ khi con còn nhỏ. Biết tất cả những điều đó nhưng không áp dụng được vì quá bận rộn, không có thì giờ bên con. Khi chúng ta chỉ bên con một vài giờ trước khi con đi ngủ, đi học; trước khi chúng ta đi làm, chúng ta thoải mái không muốn sửa dạy hay sai bõ mà chỉ muốn nói hay làm gì cho con vui. Thế quý vị, nếu muốn việc dạy con có kết quả, và khi con đến tuổi thì con không lánh xa cha mẹ, chúng ta không có một lựa chọn nào khác hơn là đốt lại tờ giấy ưu tiên cho việc sửa đổi. Nếu con cái là quan trọng nhất trong đời, chúng ta phải bắt buộc những gì kém quan trọng để có thì giờ cho con. Thế quý vị những thì giờ chúng ta hy sinh để bên cạnh con không bao giờ là phí phạm hay vô ích, thế thì ra đó là món quà quý nhất mà chúng ta dành cho con và khi lớn lên các em sẽ biết ơn cha mẹ sâu xa.

Minh Nguyễn

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành